

Entre nosaltres no hi ha química

Cristina Coll i Vengut

Conte presentat en el 14è Premi de
narrativa curta per Internet TINET

Tinet
www.tinet.cat

-Entre nosaltres ja no hi ha química!

I amb un sonor cop de porta va deixar enrere tots els elements de la nostra periodicitat, trencats allí mateix, sobre la catifa. Esmicolats sense remei en l'explosió incontrolable de sentiments irracionals que en altres temps van impressionar-me tant i que m'havien dut a estimar-la insensatament durant els últims cinc anys de la meva vida.

Com pot gosar dir això? Com?- Em repetia jo mentre recollia els bocins de la nostra unió escampats sota els meus peus- Que no hi ha química, diu? Química! Com? Si en totes les molècules del meu cos no queda un racó que no dugui escrit el codi del seu nom, si totes les nostres connexions es recolzen en les lleis més immutables d'allò que és físic i els nostres cossos s'atreuen com pols oposats que suren ingràvidament en la volatilitat dels gasos que formen el cel del sexe. Com?

Que no hi ha química, diu...

Res mai no m'havia ferit tant com aquella afirmació, tan rotunda i tant privada de veritat. Res del que m'hagués dit m'hagués pogut doldre tant com ho van fer aquelles paraules.

Potser un esclaridor "et deixo, perquè vinc observant d'un temps ençà que la nostra relació ja no és tant excitant ni plaentera com abans" o bé "les meves expectatives cap a tu han deixat d'acomplir-se amb la facilitat amb que solien fer-ho". Què potser no haguessin estat uns raonaments lògics, unes observacions exactes i entenedores? Aquestes explicacions les hagués pogut

analitzar amb calma, mesurar-les, escandir-les fins a trobar-hi una seqüència ordenada i sistemàtica dels fets que ens havien abocat al desastres de la dissolució.

Calia resseguir amb objectivitat la nostra trajectòria per entendre, fredament, que era evident que un enllaç com el nostre no podia durar per sempre:

Quan la vaig conèixer jo em sentia -com dir-ho?- com una proteïna sense enzims. No era res més que un miserable neutró que orbitava sense rumb per biblioteques, passadissos i aules de facultat.

I de sobte, la vaig trobar. Era allí, com una il·lusió òptica, lluminosa i oberta, encantadora i estranya. Una barreja incomprendible de sentiments esbojarrats que es movien sense parar en totes direccions i a qualsevol moment, sense estadística possible.

Mai no havia experimentat ningú com ella. Formava part del grup de teatre de la facultat del costat, la de Belles Arts, i això la feia encara més atractiva i misteriosa. Una experiència metafísica.

Calia interactuar amb ella fos com fos, així que, ràpidament, vaig preparar un protocol d'acostament: una col·lisió, calculada i mesurada d'avantmà, a la sortida dels lavabos del menjador universitari i totes les partícules dels nostres cossos van xocar frontalment, donant-me l'oportunitat de disculpar-me i convidar-la a un cafè.

La connexió va ser total i la seva timidesa inicial va deixar pas a la complicitat i les mirades intencionades, per acabar comprovant, empíricament, a la part del darrere del meu lbiza, que els nostres enllaços eren del

tot compatibles i que les nostres càrregues elèctriques tendien a la unió fins a límits insospitats que desafiaven totes les lleis de la mecànica. Era una font de combustió incombustible que em tenia sotmès al seu cos per tots els postulats de la termodinàmica. I, evidentment, jo em sentia feliç de ser al costat d'aquella bomba atòmica.

Amb ella la dissolució era perfecte. Així que no vam trigar a constituir el nostre propi nucli bicompost, un xic inestable per la diferencia de càrregues, però intensament excitant.

Van passar mesos i anys i, com era d'esperar, la nostra reiterada tendència a fusionar-nos en totes les situacions i postures possibles, va acabar per fer arribar al nostre nucli familiar un petit electró orbitant al nostre voltant. Malgrat l'evident felicitat que irradiava la meua parella, l'aparició d'aquell element va acabar resultant radioactiu per la nostra vida conjugal i on abans havien regnat l'escalfor i el moviment de partícules, ara només hi quedaven un munt d'hores de son i piles de bolquers que emetien gasos més aviat innobles.

Malgrat aquestes primeres inestabilitats, i gràcies a que l'electró en qüestió va acabar resultant-nos encantador, tots els elements van anar encaixant de nou en el seu lloc corresponent. Però quan les nostres seqüències semblaven haver arribat a una recombinació satisfactòria i les flames de nou semblaven escalfar, encara que tímidament, els continguts de les nostres provetes, ella, en una decisió unilateral i anti-protocol·lària, va iniciar la llavor de la nostre fissió en dir:

-El nostre petitó necessita un germanet.

Què? Què significava allò? D'on havia sorgit aquell intent de desestabilitzar la neutralització que tants esforços ens havia dut aconseguir? Jo l'insistia de manera racional en l'incompatibilitat de conjugar la suma de dos electrons amb un nucli com el nostre. Però ella no m'escoltava: parlava sense parar de sentiments que no formen part de cap procés químic sistematitzat i de deixar-se endur per no sé quin element anomenat destí.

A cada paraula que dèiem la divisió entre nosaltres es feia més evident i les cadenes de retrets s'allargaven fins a embolcallar-nos en una doble espiral de culpes i justificacions. Però l'explosió nuclear definitiva va arribar quan, en una catalització de tots els meus processos bioquímics, vaig acabar per confessar que havia estat descarregat energies fora del nucli amb un protó que em tenia completament electrificat.

Realment, allò va ser el final.

I ara estic així, de genolls sobre una catifa plena de les restes de la nostre antiga unió, desionitzat i sense càrrega. He perdut la molècula de la meua vida per una sortida d'òrbita sense importància. Voldria tornar enrere en la corba del temps, però sé que això no és més que una teoria i que l'única certesa de la que ara disposo són les meves llàgrimes abocant-se a l'experiència de la gravetat.

Ah! per tot l'Univers! Si pogués troba la clau per sintetitzar el nostre amor i fer que tornès al meu costat! Jo em deixaria omplir un altre cop per la seva irracionalitat, li construiria de nou ponts de sulfur que la portessin fins al meu cos. Em desfaria de la meua duresa i em faria mal-leable als seus desitjos. I fins i tot

deixaria que inundés el nostre món amb tots els electrons ploraners que ella volgués i els cuidaria i els estimaria fins fer-los compatibles amb els nostres elements, sense incomodar-me per les seves càrregues. No deixaria que res s'espallés si volgués tornar al meu costat. Però sobre tot, el que no permetria mai, de cap de les maneres, és que es tornés a dissoldre la química entre nosaltres.